

RELLEGINT LES
'HOMILIES DE
MEDINYÀ'

Jaume Reixach

Capellà i escriptor

De set en set

Jaume
Oliveras

Un 10 al 9 de març

Avaluar un dia tan intens com el 9 de març no és gens fàcil. Tanmateix m'ho vaig proposar el mateix dia, com un repte personal. Durant tota la setmana he intentat treure profit de les moltes lliçons que el dia 9 ensenyava, si un té ganes d'aprendre. Mossèn Modest, les ganes d'aprendre, no les va perdre mai. Va fer honor a la paraula clergue, que antigament significava "persona culta". M'agradaria parlar de mossèn Modest, però prefereixo escoltar-lo. Quan es va saber que patia d'Alzheimer, va ser per a mi més dolorós que saber que havia mort. La primera de les dues notícies em va agafar tan desprevingut que, quan vaig ser a casa, em vaig posar a plorar. No pot ser, em deia a mi mateix, que aquell alumne empordanès que havia conegut al Seminari acabés segrestat per una malaltia tan sàdica com l'Alzheimer. Era el més brillant d'uns anys que també ho foren: els anys 50, l'època daurada del Seminari de Girona, la més frondosa, pel que fa a les vocacions, i la més fructífera, pel nombre i les qualitats dels ordenats de capellà. Dit sigui a major glòria del Dr. Estela i de tots els que hi van contribuir. Eren altres temps. I les circumstàncies afavorien les vocacions.

LA MORT DE MOSSÈN MODEST ha estat precedida per altres morts de capellans d'altres diòcesis, que són de la mateixa fusta. Fa ben poc, morí mossèn Totosaus. Abans d'ell, el petit dels germans Gomis, en Joaquim, també ens deixà. Un i altre han fet un treball molt semblant: periodisme religiós seriós, i autoocrític. Només que en Joaquim Gomis, que vaig conèixer a Roma durant el Concili, era, en l'actualitat, capellà secularitzat i casat per l'Església. Grans persones malaguanyades, segons com es miri. Tot això ho dic en honor de mossèn Modest. Dilluns passat vaig estar rellegant les *Homilies de Medinyà*, el seu millor llibre i el més personal. I novament vaig quedar admirat de la seva lucidesa precoç. Poc abans de l'ordenació, escrivia coses com aquestes: "És desconcertant arribar al cap (al final dels estudis del Seminari) i no tenir objectius concrets. I no els podem tenir. Tot depèn del Bisbe." Gran veritat. Només que manca una lletra final: "bisbes". Ell, igual que jo i que molts, ja n'hem conegut sis. Cap d'ells pensa de la mateixa manera. Diferents en quasi tot. Tal vegada això

LLUÍS ROMERO

explica que caps de brot com mossèn Modest haguessin triat un camí personal i escaient, sense deixar de servir l'Església. El servei que ens demana, d'altra banda, és compatible amb moltes activitats, profitoses per al país i la societat. Servir el país és servir l'Església. En canvi, servir l'Església no sempre és servir el país. Això ens porta a l'altre funeral del dia 9. I concretament als mals averanys del cardenal Rouco. Encara està amb la Guerra Civil al cap. Els mossens dels anys 50 la vam patir d'una altra manera, i la vam superar sense deixar l'Església, a pesar que cada vegada se saben més coses horribles i condemnables. Aquesta setmana, sense anar més lluny, s'ha publicat una notícia espantosa: un religiós va presenciar, com a capellà de presó,

Servir el país és servir l'Església. En canvi, servir l'Església no sempre és servir el país

1.700 afusellaments entre 1936 i 1942. Crec que el seu "diari" secret es publicarà aviat. No estic gaire segur que la transició democràtica s'hagi enterrat, a pesar d'haver enterrat el prohò que la va fer possible, poc valorat pels seus companys o el que sigui de la dreta.

VA SER PROFITÓS ESPERAR les 12 de la nit per tal de saber quin dels dos funerals del dia mereixia millor qualificació. Catalunya Ràdio els havia anat aparellant al llarg del dia. Abans de les 12, el funeral d'Estat va fer figa. El de mossèn Modest, gràcies al bisbe Francesc i sobretot a la gent laica assistent (el futur de l'Església), es va elevar amunt com un castell o un pilar de nou. Aleshores esclatà el Viro-lai, omplint l'aire d'aires de Montserrat. De tal manera que, el març marçot, davant l'evidència de la diferència entre els dos funerals (dues maneres diferents de viure i morir), decantà la balança a favor del de mossèn Modest. El març caigué de genolls, i entrà per sorpresa l'abril, portant la primera rosa del mes i l'única rosa masculina que es coneix: el rosa d'abril. Un 10 pel 9 de març.

Sang

Ni tan sols sé si la nostra sang prové del tronc bíblic iniciat en la falla d'Adam i Eva o si s'emparenta amb els pintors prehistòrics de Lescaux, a la riba de la Dordonya. Encara potser compartim herència sanguínia amb el mico penjat en un arbre a les selves de Borneo o amb la femella etiòp Lucy cantada per The Beatles. En les barreges de sang pinten bastos i tot és prou complicat per invocar-ne el parentiu per defensar "la unidad de destino en lo universal" que engendrà José Antonio en la fundació falangista. Som el que som, i la sang és un accident en la nostra identitat personal i col·lectiva.

Com sempre, Mariano Rajoy no ha estat especialment encertat quan ha defensat, a Brussel·les, la unitat peninsular en funció de la sang compartida per espanyols i catalans, un motiu suficient, segons ell, per no autoritzar l'exercici del nostre dret a decidir. Segons el registrador de la propietat, els catalans hem barrejat la nostra sang amb la de la resta dels espanyols, prou per no poder renunciar a la radialitat madrilenya. Aplaudiments per a Don Mariano, quan invoca raons de contingut medieval.

El president de les Espanyes insistí en els dubtosos raonaments i parlà que "Espanya és la nació més antiga d'Europa i els que la formem hem fet moltes coses junts al llarg de la nostra història". Segons ell, si els catalans exercissin el seu dret a decidir "privarien els espanyols de decidir el que volen que sigui el seu propi país". Doncs potser que comencem a preguntar a tothom què vol, començant pels catalans i seguint pels bascos, els gallecs, els andalusos i qui calgui.

Per sort, tenim un president com cal i ha matisat immediatament les paraules de Don Mariano. El president Artur Mas no ha dubtat a recordar que el nostre projecte no és un problema de sang, sinó de voluntat, i que és català qui viu i treballa a Catalunya. La nostra sang, si té un valor diferencial, que ho dubto, pot barrejar-se sense escarafalls amb occitans i llombards, bavaresos i flamencs i fins i tot amb cubans d'ultramar, una barreja que, per cert, a mi m'ha donat una bellíssima néta catalana.

EN
SÍSF

Jordi
Soler

